

what a wonderful war!

guió

Aquesta obra es va estrenar el 17 d'octubre de 2002, tot inaugurant la nova sala de *Teatro de los Manantiales*, amb el següent repartiment:

Mare: Jesús Muñoz

Eilif (fill): Joan Collado

Kattrin (filla): Pau Pons

Capità: Àlex Cantó

Soldat: Elena Goig

Direcció: Pau Pons

1. Espera per al record

Entrada de l'espectador. En escena: Mare i fills posen per a la foto familiar.

Fosc a poc a poc, un flash impressiona aquesta imatge als ulls dels espectadors.

Torna el fosc.

2. Treball i descans

En fosc: se sent resonar greu i profund de la mare per damunt del so del carro durant el viatge.

Se sent el so d'una fusta en ésser rascada. (Llum a poc a poc).

Es veu a la mare treballant la fusta al costat del carro.

A l'altra part, Kattrin i Eilif juguen. *Es fa tard: hem d'anar a vendre.*

Kattrin i Eilif dilaten el joc però la mare els sorprén.

Només cal un gest; cadascú sap què ha de fer.

Carreguen el carro. Cop de cadena.

Reprenem el camí a la recerca de nous clients, compradors de qualsevol cosa.

Altra vegada el so de la mare: *so del viatge cap a la guerra que ens alimenta..*

3. Venda

Arriben: *sembla un mercat, un rastrell, una plaça....*

Mostren tot el que porten, tot per vendre:

sabates per als que caminen

pròtesis per als mutilats

vestits per a les dones que encara són dones

vi per a alguns...

El carro s'obri: al seu interior un munt d'utensilis que pengen del sostre.
Casoles, perols, forquetes, ganivets, balances, cossiols...

La venda acaba, la mare conta els diners. *Hui he fet negoci, demà ja veurem.*

Torna a agafar la cadena. Reprenen el viatge al senyal de la cadena. El so de la mare assenyala el camí.

3. Bifurcació i accident

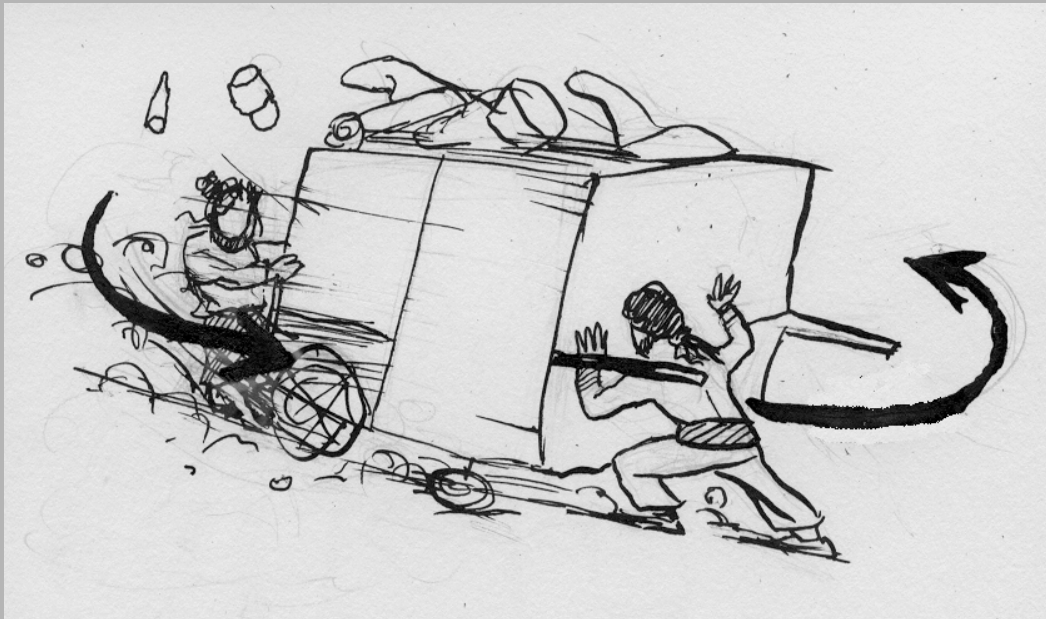
Dos camins, dues opcions, dues possibilitats...

Una dura pujada i un camí pla.

Eilif prefereix el camí però, una vegada més, la decissió ja está pressa.

La pujada és llarga però per fi s'acaba. Després, una pronunciada baixada.

Has d'aguantar el carro! No deixes que caiga!

S'accelera. La mare crida al fill. Tot es descontrola. Katrin ha caigut.

Els crits de mare i fill anuncien l'accident: el carro s'estavella, tots queden per terra.

Uns segons i la mare s'alça. Mira el carro primer. *I Katrin?* Busca la seua filla.

Está molt enfadada. Eilif se sent culpable i Katrin té por.

Ja arreglarem els desperfectes... ara la nit ja és ací.

A dormir

Aquest sembla un lloc segur. La mare es queda fora, asseguda al seu caixò.

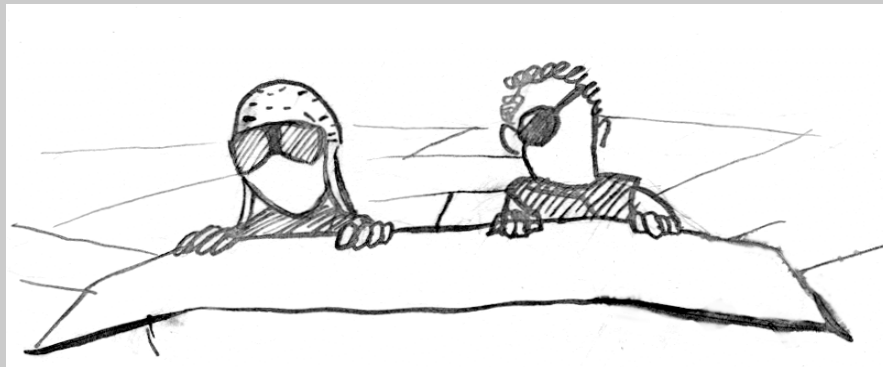
Darrere la cortina, s'encen la llum: les ombres mostren com Eilif es cura les ferides de la mà, Kattrin penja els objectes que han caigut amb la trompada.

Apaguen la llum.
Fosc

4. Despertar dels soldats

Se senten roncs i sons grotescs. De sobte, eixen dos caps de sota dels cartons: semblen ser dos soldats.

S'alcen. Fan els exercicis diaris: es preparen per a anar a treballar, a reclutar soldats.

Hui pot ser un gran dia...ja estaria ben content si en trobarem un, només un... i és que... ja no queden homes...

5. Despertar de la familia. El viatge continua

La mare s'alça, canta una cançó mentre prepara l'àpat del dia, l'únic: mitja creïlla per a cada fill.

Poca dolçor, no hi ha temps per carícies només l'estruend del perol que la mare colpeja per a despertar els seus fills.

Encara no ho saben, però els soldats són aprop. Hi ha pressa, com sempre, *hem d'arribar*.

Abans de marxar, mentre K. arreplega algunes coses encara trasbalsades per la caiguda del dia anterior, la mare desperta el seu fill: el colpeja, com a un cavall, fins que el dolor l'estimula per a seguir arrosegant, un dia més, la casa sobre els muscles.

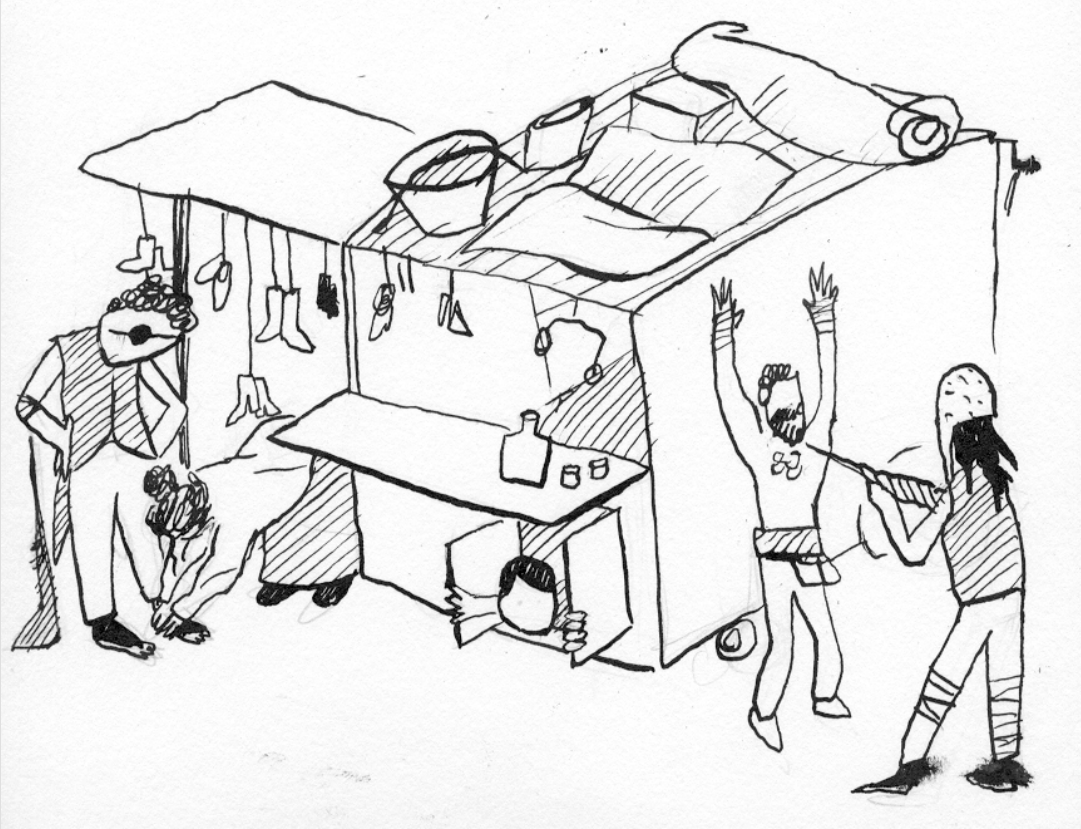
6. Trobada

Hem de partir. La mare agafa la cadena però, sobtadament, un presentiment: els soldats están molt aprop. Els sentits s'aguditzen. Busquen amb la mirada.

La mare sent alguna cosa, s'en va darrere amb Kattrin. Davant queda Eilif, sol, els militars el descobreixen.

Un soldat queda amb E. i un altre, el capità, entreté a la mare. Kattrin observa des del carro.

Eilif sent curiositat pels militars, aprén els exercicis que li ensenyen fàcilment. Mentre, la mare intenta fer negoci amb unes botes o qualsevol cosa.

Després d'una copa les armes es relaxen, les cames també.
La mare faria qualsevol cosa per aquesta venda... entra dins del carro amb el Capitá.

Eilif i el soldat criden amb els exercicis, el carro es mou. Kattrin segueix observant.
Els crits dels soldats es barregen amb els de la parella, que fornica dins del carro.

7. Les sabates de Katrin

La llum, el so, el moviment.... tot es relaxa. Kattrin aprofita per a posar-se les sabates, *eixes sabates roges que tant m'agraden...* (És el seu tresor, la seu sexualitat)

De sobte la mare ix del carro, Kattrin amaga les sabates ràpidament.

8. Eilif se'n va amb els soldats

La mare, ara, ho ha comprés tot: el Capità no vol pagar-li les botes i, a més, l'exèrcit acaba de captar el seu fill. Se l'emporten. Tot ha sigut un engany, un impost: l'impost de la guerra.

Els militars marxen rient. Kattrin tracta d'impedir que se l'emporten, però Eilif inicia la marxa militar i, tots plegats i entre rialles, van allunyant-se.

El viatge ha de continuar. La guerra ens espera, la mateixa guerra que ens alimenta i que després s'emporta el que més estimem...

La mare li posa les corretxes a Kattrin. Kattrin estira del carro, com pot. Mai havia pesat tant aquest carro.

9. Viatge d'Eilif

Eilif camina i camina. Es perd.

Balla amb la mort, amb la fam. Es riu de tot perquè ha après a continuar, a continuar, a continuar. Reconeix la cara de la mort però no té por, no li té por.

(S'amaga sota terra, sota els cartrons).

10. Canvi de bàndol

A un costat la mare i la filla continuen la seua vida, la seua venda.
A l'altre costat els soldats fugen de l'enemic que ara també els alcança a d'ells.

La mare i la filla també veuen l'enemic, tornen al carro: esquivar-lo és tan fàcil com canviar el color d'aquesta bandera.

Els soldats corren més i més ràpid, l'enemic també. Esquivar-lo és tan fàcil com oblidar i canviar-se la jaqueta. (Peguen la volta de les seues vestimentes)

11. Mort d'Eilif

Soldat i Capità, sans i estalvis, senten ara la presència de l'altre enemic, els perdedors. Rastregen la zona i descobreixen Eilif sota la terra acartonada. Ara ell és l'enemic, pertany a l'altre bàndol. *El seu braçalet blau diu que ja no és un dels nostres.*

Eilif se n'alegra molt de tornar a veure'ls. Els soldats fan teatre. *Quant de temps sense veure'ns "amic" (he, he he!).* Quasi sense que se n'adone immovilitzen Eilif rodejat de rialles. El Capità i el soldat babejen. No s'ho poden creure. *Per fi, un enemic capturat!*. Riuen i riuen mentre el torturen.

La família s'acosta. Es sent el so de la mare, els soldats intueixen la seua presència.

Mare i filla arriben, veuen Eilif. L'escena es congela: ara Eilif ja no és el seu fill, Eilif ja no pot ser el seu fill. Katrin calla, *tu tampoc no tens germà.*

El Capità li llança al seu fill, ella el rebutja, l'acaricia-el rebutja-el vol-l'odia....

El capità està plètòric, el soldat riu. Violència i vi volen pels aires. Despullen Eilif.

La mare es prepara, agenollada, per a rebre la mort del seu fill. Els ulls de Katrin es fan grans, immensos.

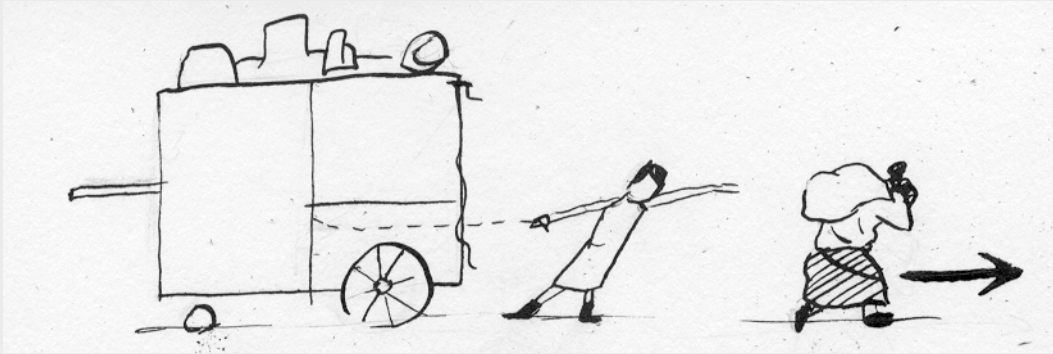
Una espenta fortuïta s'emporta la vida d'Eilif, que cau als braços de sa mare, que l'esperava.

Fosc.

12. El viatge continua. Katrin segueix estirant del carro

El pes de la mort clava les rodes al terra. No pot més i cau. Arriba la pau. Hem de vendre tot el que tenim: *ràpid, ara no pots caure*. Però Katrin no pot estirar més. La mare arreplega algunes coses per a anar anant...

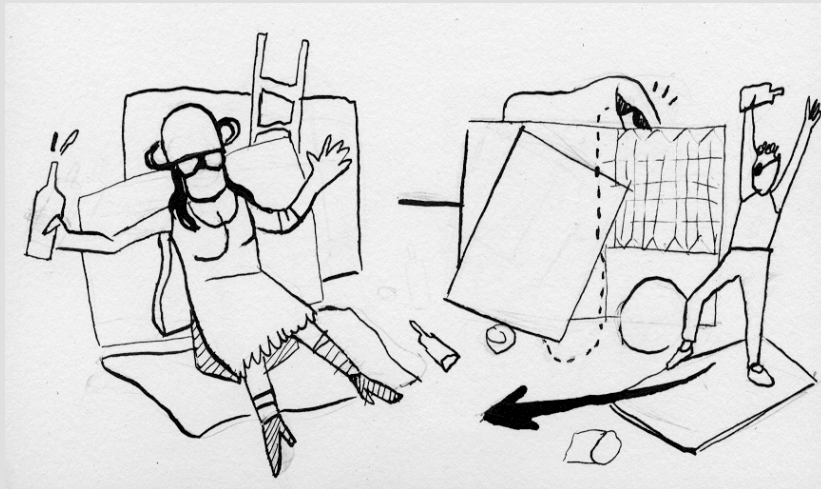
Katrin no vol quedar-se sola. Insisteix. La mare la nuga al carro. *Katrin!!* Els ulls d'espant li diuen adéu però la mare no s'acomiada. Té massa pressa per marxar...

13. Mort de Katrin

Tornen els soldats. Descobreixen el carro. Katrin s'amaga. *Hi ha menjar, vi, roba... Esta guerra és una festa, un banquet!*

Katrin intenta desnugar-se, però la cadena és massa forta. Segueix amagada. Els soldats, jugant jugant, destrossen el carro.

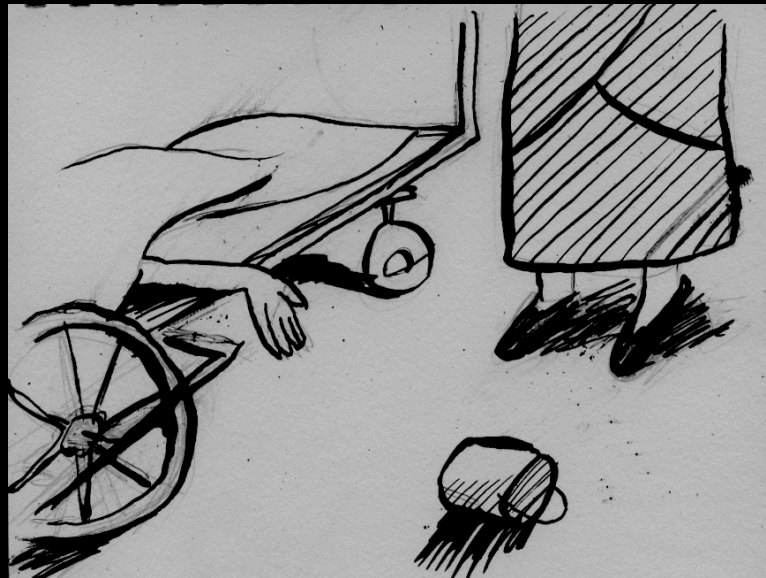
El joc acaba amb una violació, la violació fortuïta de Katrin sota les mantes.

14. El viatge continua. *What a wonderful war!*

Arriba la nit i amb ella la mare. Tot està a fosques.

Una patada a una lletera en terra, una llauna... a les palpentos, la mare encén la llum i contempla l'escena.

Veu després la mà de Kattrin. Sap que ja no pot fer res... bona nit Kattrin.

Apaga la llum i seu al seu caixó. Per terra botelles, roba, sabates, llaunes...

Com pesa la guerra, com pesen les pèrdues. La guerra que alimentava els meus, eixa guerra, se'ls ha emportat... com em pesa l'ànima... com em dolen els peus.

La mare va arreplegant les deixalles de la seua casa, el que li queda de vida.

Oh, quina guerra més meravellosa!

Fosc.